

РЕШЕНИЕ

№ 3809

гр. София, 11.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **3153** по описа за **2021** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, предявена от Кмета на Район „П.“ – Столична община против Решение от 31.01.2021 г. на Софийски районен съд, постановено по АНД № 1156 по описа на същия съд за 2020 г., с което е отменено Наказателно постановление № РПД 19-РД 11-1 от 03.01.2019 г., издадено от Кмета на Район „П.“ – Столична община, с което на Блага М. Г., на основание чл. 426 от Закона за ветеринарномедицинската дейност (ЗВМД) е наложено административно наказание "глоба" в размер на 100 лева за нарушение на чл. 172, т.2, вр. чл. 472, ал. 4 от ЗВМД.

Касаторът, чрез юрк. З., оспорва решението като неправилно, постановено в нарушение на закона и при съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр.2 ЗАНН. Счита, че въззивна инстанция неправилно е приела, че при издаване на АУАН, актосъставителят не е изпълнил нормативното си задължение по чл. 42, ал. 1, т.4 от ЗАНН в акта да се съдържа описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. В тази връзка, сочи, че ЗАНН и ЗВМД не предвиждат нормативно изискване за посочване на индивидуализиращите белези на кучетата, тъй като нарушител в случая е собственикът на животните, а не самите животни, поради което

не е нужно тяхното индивидуализиране и/или представянето на паспорти. Твърди се, че към датата на извършване на нарушението домашните животни не са имали паспорти и не са били регистрирани в Регистъра на домашните и безстопанствени кучета. По отношение на собствеността на животните счита, че след като между Блага Г. и В. Г. е налице граждански брак, то безспорно кучетата са собственост на Г.. Заявява искане да се отмени обжалваното решение и вместо него да постанови друго, с което да се потвърди НП.

Ответникът Блага М. Г., чрез процесуалния си представител адв. Н., изразява становище за неоснователност на подадената касационна жалба. Подробни съображения излага в представеното писмено становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XX касационен състав като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителят, като дадените показания са намерили отражение в изясняването на спора от фактическа страна.

Районният съд е приел, че: на 18.05.2018 г. около 19:15 ч. в [населено място] на зелените площи в ж.к. Л.-Г срещу блок №2 Блага Г. е извела на разходка два броя кучета - порода питбул без повод и без наморници. По същото време и на същото място лицето В. Й. Н. бил на разходка с малко куче -порода пинчер. Кучето на В. Й. било ново и непознато за района, поради което към него се насочили кучетата от поляната, част от които били и двете кучета - питбули, водени от Г.. В този момент Й. решил да вдигне на ръце своя домашен любимец. Последвало захапване на крака на пинчера от единия от питбулите, водени от Г.. В опит да го защити Й. издърпал домашния си любимец, но бил захапан от собственото си куче и от двата питбула, и съборен на земята, с което са му причинени разкъсно-контузни рани и охлузвания. Във връзка с настъпилото събитие на Блага Г. е бил съставен акт за установяване на административно нарушение за това, че на 18.05.2018 г. около 19:15 ч. в [населено място] на зелените площи в ж.к. Л.-Г срещу блок № 2 като собственик/водач на два броя кучета - порода питбул, не е взела мерки животните да не създават опасност за хора и други животни, в следствие на което последните са предизвикали нахапване на В. Й. и неговия домашен любимец. Прието е, че е нарушена разпоредбата на чл. 172, т. 2 от ЗВМД. АУАН е съставен в присъствието на Г. и в него няма вписани обяснения и възражения от страна на нарушителя. Актът е подписан от посочените в него лица, включително и от Г.. Въз основа на АУАН било издадено и процесното НП.

За да отмени постановлението, Софийски районен съд е приел, че при издаването на НП е допуснато съществено процесуално нарушение, което е неотстранимо. Според съда, в разрез с изискванията на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т.5 от ЗАНН, в АУАН и НП липсва пълно описание на административното нарушение-липсват

индивидуализиращи белези на кучетата „питбули“, на които наказаното лице е собственик и водач, липсва описание на пострадалия домашен любимец, не е отразено на какво правно основание Г. е собственик на животните, какви паспорти са издадени на кучетата, на чие име са регистрирани като собственост. Отделно от това, въззивният съд е приел, че разпоредбата на чл. 172, т.2 от ЗВМД предвижда административнонаказателна отговорност да носят единствено собствениците на домашните любимци, но не и водачите им. С тези мотиви СРС е отменил процесното НП.

Така постановено решението е валидно, допустимо и правилно.

Според чл. 1 от Наредбата за придобиване, притежание и отглеждане на животни – домашни любимци /кучета и котки/ на територията на Столична община, същата определя реда на придобиване, притежаване, отглеждане и развъждане на животни – домашни любимци /кучета и котки/ на територията на Столична община, като регламентира и взаимоотношенията между институциите, неправителствените организации за защита на животните /Н./ и собствениците на животни – домашни любимци.

Правилен е изводът на първостепенния съд, че от събраните по делото доказателства е установено извършеното нарушение – ответникът по касация е осъществил състава на нарушението, посочено в разпоредбата на чл. 172 т. 2 от ЗВМД, вменяваща в задължение собствениците на домашни любимци да вземат мерки животните да не създават опасност за хора или други животни.

Настоящата инстанция не споделя изводите на СРС, че нарушението на чл. 42, т.4 и чл. 57, ал. 1, т.5 от ЗАНН, е съществено и неотстранимо, водещо до отмяна на НП. Противно на приетото от първоинстанционния съд, в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до ограничаване правото на защита на санкционираното дружество. В действителност в АУАН и НП липсват индивидуализиращи белези на домашните любимци - два питбула и пинчер. Въпреки това, АУАН е съставен в присъствието на нарушителя, който се е подписал без възражения. Касационната инстанция, намира, че нарушението не е съществено, доколкото по никакъв начин не е нарушено правото на защита на нарушителя и доколкото в АУАН, с чието съдържание нарушителят се е запознал, е посочено в какво се състои нарушението. Т.е. нарушителят е бил наясно с това в какво се изразява самото нарушение. Фактът, че ответникът по касация не е направил възражение при подписването на АУАН, че не става ясно кои са животните, означава, че той много добре е разбрал за какво се образува административнонаказателното производство срещу него. В този смисъл непосочването на индивидуализиращи белези на домашните любимци в НП не е съществено процесуално нарушение, което да е довело до ограничаване правото на защита на Блага Г., тъй като в случая нарушител е собственикът на животните, а не самите животни, поради което не е нужно тяхното индивидуализиране и/или представянето на паспорти.

Споделят се обаче изводите на въззивната инстанция, че разпоредбата на чл. 172, т.2 от ЗВМД предвижда административнонаказателна отговорност да носят единствено собствениците на домашните любимци, но не и водачите им. В Закона за ветеринарномедицинската дейност, отсъства забрана собствеността върху домашно животно да се установява със свидетелски показания, както приема и трайната съдебна практика с мотив, че кучето е движима вещ. В тежест на административния

орган е да докаже, че ответникът по касация е собственик на кучето, но това не е направено. Показанията на свидетелите не коментират собствеността върху двете кучета, порода питбул. Обратно, представените в производството пред СРС копие от паспорт за домашни любимци № BG01VP301527, в който като собственик на куче, порода питбул териер с име К., е вписано лицето В. Г. и копие от паспорт за домашни любимци № BG01VP174584, в който като собственик на куче, порода питбул териер с име А., е вписано лицето М. Г., се установява, че Блага Г. не е собственик на нито едно от кучетата, порода питбул. Паспортите са издадени на основание чл. 174 ал. 1 от ЗВМД и опровергават твърденията на касатора, че ответникът по касация е собственик на кучетата.

Не може да се приеме за основателен доводът в касационната жалба, че паспортите са съставени след датата на извършване на нарушението, за целите на процеса. Следва да се отбележи, че при разпита на актосъставителя и свидетеля по съставяне на акт в производството пред СРС и двамата категорично са заявили, че при съставяне на АУАН Г. е носила паспортите на животните и същите са били разгледани преди съставянето му.

От всичко изложено следва, че отговорността на ответника по касация не може да бъде ангажирана съобразно чл. 172, т.2 от ЗВМД с мотив, че е собственик на двете кучета, тъй като собствеността не е доказана.

Поради изложеното, като е отменил наказателното постановление, СРС е постановил правилен акт, който не страда от заявените с жалбата пороци и следва да бъде оставен в сила.

С оглед изхода на делото и във връзка с изменението чл.63, ал.3-5 от ЗАНН /ДВ, бр.94 от 29.11.2019г./, искането на ответника за присъждане на направените по делото разноски е основателно. В представеният пред настоящата инстанция списък договор за правна защита от 12.05.2021 г. е договорена безплатна защита на основание чл.38 от Закона за адвокатурата. В този случай, и съгласно чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, съдът следва да определи възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2, като осъди другата страна да го заплати. В конкретния случай, на основание чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвид размера на наложената глоба с отмененото наказателно постановление, минималното адвокатско възнаграждение е в размер на 300 /триста/ лева. Правните услуги, предоставени по реда на Закона за адвокатурата, съставляват облагаема сделка и предвид § 2а от ДР на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за регистрираните по ДДС адвокати, дължимият данък се начислява върху възнагражденията и е неразделна част от дължимото възнаграждение. Поради това адвокатско възнаграждение на адв. Н. е в общ размер на 360 /триста и шестдесет/ лева, с включен ДДС.

Воден от гореизложеното и на основание на чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, XX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 31.01.2021 г. на Софийски районен съд, постановено по АНД № 1156 по описа на съда за 2020 г.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на адвокат И.-А. Ч. Н. от САК адвокатско възнаграждение в размер на 360 /триста и шестдесет/ лева.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.